

hed — til et saadant Forbuds Udstedelse, men det er ikke Lovhjemlet undtagen i det Tilfælde, at Sygdommen er udbrudt i det fremmede Land, og det er den ikke; Sygdommen er ikke udbrudt, efter som der ikke er paadist et eneste Tilfælde, hvor den er udbrudt i Sverig. Naar altsaa den høitærede Minister besandt sig i det Tilfælde, at han ansaae det for nødvendigt besluttede at tilveiebringe et Forbud mod Indførel af svensk Kvæg, havde det efter min Opfattelse været den høitærede Ministers Pligt at tilveiebringe Lovhjemmel for et saadant Forbud, hvilket naturligvis, naar Rigsdagen ikke var samlet, maatte ske ved en provisorkommisjons Lov og, naar Rigsdagen var samlet, ved en for denne forelagt og af den vedtagne Lov. Deri ligger efter min Opfattelse den høitærede Ministers afgjort formelle Feil med Hensyn til Forbudet mod Indførel af Kvæg fra Sverig. Hvad dette Forbuds Realitet angaar, skal jeg ubtale, at jeg beklager, at den høitærede Minister ikke meget tidligere har, om ikke udstedt et Forbud mod Indførel fra Sverig, saa dog befalet strengere Forholdsregler med Hensyn til Indførelse af et stærket Tilfyn. Et saadant burde vistnok være indført allerede efter Tilfældene i Solbæk, ja egentlig ialt allerede efter Tilfældene paa Fyen. Hvad den høitærede Minister nu har gjort, er, at han af disse ganske enkelte Tilfælde, som ere fremkomne, har taget Anledning til at paaføre først den ene og saa den anden af de større danske Provindser det overordentlig store Tab, som følger af et almindeligt Forbud for disse Befolkninger; men han har først paa et meget sent Tidspunkt truffet Foranstaltninger til at forhindre Indførel fra det Land, hvorfra hans veterinære Autoriteter erklære, at det første, det andet og det tredje Tilfælde havde sit Udspring. Det er dette, jeg betragter som en afgjort Feil fra den høitærede Ministers Side, og jeg skulde rigtig nok antage, at hvis den høitærede Minister blot havde indført et stærket Tilfyn efter Tilfældet paa Fyen, vilde maatte begge Tilfældene i Sjælland have været forhindrede. Som Sagen nu staar, saa deler dette Spørgsmaal om Forbudet mod Indførel fra Sverig sig i det formelle og det reelle Spørgsmaal; thi dersom den høitærede Minister ikke har haft juridisk Ret til at udstede dette Forbud, saa bør det selvfølgelig snarest muligt tages tilbage. Et andet Spørgsmaal er, hvorvidt det under de nuværende Omstændigheder er hensigtsmæssigt at give dette Forbud, og dertil skal jeg ialtfald for mit Befolkning yttre nogen Tvivl. Jeg ser ikke dette Spørgsmaal ganske paa samme Maade som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zuel), men i Betragtning af, at Spørgsmaalet jo rimeligvis vil komme til Underfølgelse i et Udvalg, skal jeg ikke gaa dybere ind derpaa. Hvis jeg blot endnu maatte tilføie en ganske almindelig Bemærkning, saa vil jeg sige,

at det forekommer mig, at den høitærede Ministers Forvarstale ikke har kunnet Andet end bestyrke Thinget i, at det, som her foreligger, er en Kjøde af Fjellgreb — lad mig kun bruge dette Udtryk — fra Ministerens Side, som har paaført baade den ene, den anden og den tredje af Landets største Provindser meget betydelige økonomiske Tab samt skadet os i vort internationale Forhold saavel til Tyskland som maatte endog til Sverig.

Judenrigsministeren (Steel): I Anledning af det ærede Medlems Indledningsbemærkning skal jeg blot sige, at ved at henvende det ærede Medlem til det samme politiske Parti som det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zuel) har jeg hverken tænkt paa at sige ham en Behagelighed eller en Ubehagelighed. Det var Noget, som laa mig nær; jeg troede, at de Herrer i denne som i flere andre Genforeninger vare ganske enige. Det lykkes det ærede Medlem med noget Besvær at bringe sig i en vis formel Overensstemmelse med sig selv og med sine Udtalelser fra afgjorte Sommer. Jeg skal ikke misunde det ærede Medlem det Held, som han derved har havt, men afholde mig fra enhver Betragtning over, hvad der er det ærede Medlems Dom; enten denne gaar til den ene eller til den anden Side, finder jeg mig i den med Resignation. Jeg for min Del skal heller ikke forlænge denne Diskussion. Det kunde jo være, at Dommen var faldet forud, men ialtfald skal jeg finde mig i den.

Tauber: Det synes, at den høitærede Minister betragter alle Modstandere af Regjeringen som hørende til samme politiske Parti. Det kunde dog være, at Regjeringens Forhold saavel i denne som i mangfoldige andre Sager var saaledes, at Folk af meget forskellige Anskuelser kom til at staa sig sammen mod Regjeringen.

Berg: Længe førend der var Tale om Lungesyge enten paa Dalumgaard eller i Solbæk, har jeg fra flere hørt Klager over den Tilstand, der var tilstede her i Kjøbenhavn med Hensyn til Modtagelsen og Behandlingen iland af svensk Kvæg og Overførelsen af dette sammen med dansk Kvæg til England, Klager her fra Landet, og jeg kan fra den Tid fremvise Klager ogsaa fra engelske Mellemlandere om det Samme. Det er muligt, at Regjeringen vilde have undgaaet alle de Kalamiteter, som Sjælland og det øvrige Danmark har maattet lide, hvis der længere Tid iforveien var en anden Tilstand her, det ligger imidlertid ikke nærmere for; men Spørgsmaalet, som den høitærede Minister hentydede til, blev bragt paa Bane i Foraaret, den 7de Mars, da der af det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds og mig blev stillet Forespørgsel om, hvilke Forholds-